

Csipkerózsika

Mese egy tündérszép kislányról, akinek várva várt érkezését egy rút béka jövendöli meg.

A szép és a csúnya, a jó és a gonosz ellentéte végigvonul az egész történeten. Épp úgy jelen van az örömteli, csodaként megélt fogantatásban, mint a kislány és szülei életét eldöntő családi átok körüli eseményekben is.

A Grimm testvérek Csipkerózsika című meséje az elfogadás és szembenállás története. Sorai mögött egy mindannyiunkat érintő, belső ellentéteinkre épülő lelki működés "fejti ki hatását", igen komoly következményeket előidézve.

Hogyan is volt ez a százéves álommal?

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy király és egy királyné, akik sokáig hiába várták gyermeküket. Mikor végre mégis áldás szállt a házukra és megszületett leányuk, óriási ünnepséget rendeztek. Meghívták országuk javasasszonyait, akik jó tulajdonságokat hoztak ajándékba, de mivel csak tizenkét arany terítékük volt, a tizenharmadik, legtávolabb lakó, zsémbes, hangulatrontó öregasszonyt "elfelejtették" értesíteni.

Persze, ahogy ez várható, a vén boszorka megjelent az ünnepségen és bosszúból elátkozta Csipkerózsikát. Az átkot feloldani nem, csak enyhíteni lehetett, így a kislány, a rá váró sors szerint, 15 évesen egy orsóval megszurta az ujját és az első, kiserkenő vércsepp után száz éven át tartó álomba merült.

Ki lehet a még nem hívott vendég?

Ki a gonosz banya, akinek nem jut teríték a királyi szülők asztalánál? A javasasszonyok csupa jó tulajdonságot hoztak Csipkerózsikának, jóságot, szépséget, gazdagságot, mind egy-egy fantasztikus örökség. A gonosz banya, ha hivatalos lett volna az ünnepségre, csak zsémbességet, rossz természetet adhatott volna. Ki akarna ilyen ajándékot magának vagy a gyermekének? Csakhogy nincs jó rossz nélkül, fény árnyék nélkül.

Sokan próbálunk jobbnak tűnni, mint amilyenek vagyunk. Tökéletességre törekszünk, túlságosan nagy elvárásokat támasztunk önmagunk felé.

Erőszakoltan akarunk erősek, bátrak, határozottak lenni és így aztán dühünknek, félelmeinknek, bizonytalanságainknak, esendőségünknek nem terítünk meg lelkünk asztalánál. Saját negatívnak érzett tulajdonságainkat messze számúzzuk, hogy legalább is a hétköznapijainkon elfelejthessük, hogy ilyenek is vagyunk.

De ez a számúzott lélekrész is a miénk, a mi csomagunk. A jungi pszichológia nyelvén ő az árnyékszemélyiségünk, aki ott kísért, ahol a legkevésbé számítunk rá; aki arctalanul, ismeretlen figuraként vagy sötét alakok képében megjelenik álmainkban.

Minél inkább eltávolítjuk magunktól, minél kevésbé veszünk tudomást róla, annál inkább növeljük erejét és hatását az életünkre. Ahogy nő az árnyékunkból fakadó feszültség, úgy távolodunk el környezetünkől, úgy válnak nehezebbé kapcsolataink, és egyre kevésbé értünk szót családtagjainkkal és gyermekeinkkel.

Különösen igaz lehet mindez egy olyan végletes érzelmi helyzetben, ami a késlekedő gyermekáldás okán kialakulhat. A sóvárgás, az egyre reménytelenebb várakozás, a meddőség réme általában görcsös akarást, görcsös küzdelmet szül. Ebben a küzdelemben, az egyre megterhelőbb orvosi vizsgálatok és beavatkozások során mindent kiszorítunk magunkból, amiről úgy véljük, hogy gyengít vagy eltántoríthat.

Muszájokat kényszerítünk magunkra: muszáj erősnek lenni, muszáj félelmetes beavatkozásokon bátran, kétségek nélkül átmenni, muszáj bizonytalanságok nélkül gondolni arra, hogy akarunk-e gyereket, muszáj figyelmen kívül hagyni természetes félelmeinket a gyerekvállalással, társunkkal és önmagunkkal kapcsolatban. Környezetünkől ehhez kérünk segítséget és támogatást, miközben sok esetben partnerünknek sem merjük megmutatni eldugott érzelmeinket, gondolatainkat. Így bárki áll is mellettünk, végül is problémánkkal elmagányosodunk.

A mi mesénk üzenete szerint a feloldás a tizenharmadik teríték.

A saját árnyékunknak küldött teljes jogú meghívó.

Mindez a hétköznapiok nyelvén arra szólít, hogy ismerjük meg saját negatívnak vélt tulajdonságainkat, fogadjuk el részünkként esendőségünket, félelmeinket és béküljünk ki velük, hiszen velük, általuk vagyunk teljesekek.

Csipkerózsika története egy csodaszép szimbolikus képsorozattal ér véget. A száz éves álmát alvó királykisasszony fekhelyét és az egész tetszhalott kastélyt sűrű vadrózsabokrok nőttek körbe.

„Néha, messze földön egy-egy idegen királyfi is meghallotta az alvó Csipkerózsika hírét; fölkerekedett és megpróbált áthatolni hozzá a sövényen; de a tüskés ágak olyan sűrűn összefonódtak, olyan erősen összekapaszkodtak, mint megannyi egybekulcsolt kéz. Aki közéjük merészkedett, egy ideig vagdosta őket fejszével, baltával, fűrészszel, aztán elfáradt, fönnakadt a tövisek közt, az indák körülölelték, rátekeredtek, megfojtották, s híre-hamva sem volt többé. Így jártak mind egymás után; szomorú sorsuknak messze földön híre kelt, s végül már senki sem akadt, aki megpróbálta volna kiszabadítani vadrózsabörtönéből az alvó Csipkerózsikát.”

Ez a mesei kép egy, a mi témánknál sokkal általánosabb, átfogóbb üzenetet hordoz. Minden hosszú időn át tartó, hiábavalónak látszó, meddő küzdelem pozitív végkifejletű szimbóluma.

Az utolsó királyfi akkor indul el útjára, amikor az egész történet már szinte teljesen feledésbe merült. Harcra, bozótvágásra készül, de éppen mire odaér, virágba borulnak a tüskés indák, maguktól megnyílnak előtte és sértetlenül beengedik őt. Éppen letelt a száz év.

Számomra hasonlóan csodálatosak és misztikusak azok a valóságos történetek, melyekben sokévi elkeseredett, sokszor megszállott küzdelem mellett, orvosi beavatkozások során át sem történik meg a megtermékenyülés, nem érkezik meg a gyermekáldás. Aztán váratlanul, már a lemondás és elfogadás könnyein túl "magától" megfogam és velünk marad egy új élet. Talán a látható, mérhető, kézzelfogható valóságon túl elhárult valamiféle belső akadály. Elmúlt az akarás görcse, a muzájok kényszere, felismert, kimondott lett egy belső félelem, kioldódott egy belső, rejtett ellenállás.

Vagy csak egyszerűen eljött az idő...

Antall Gabriella

A Csillagkuckó Alternatív Termékenységi

Központ

pszichológiai és életvezetési tanácsadója,

kineziológusa

www.csillagkucko.hu